

ORTO

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Rozhovory

Autorská tvorba

Umělecké fotografie

ÚVODNÍK

Milí čtenáři časopisu OrTo, konec roku je tu a s ním i poslední letošní číslo našeho měsíčníku. Doufáme, že jste si užili alespoň některé z našich děl a budete s námi pokračovat i v roce 2023! V tomto prosincovém čísle se můžete těšit na klasickou tvorbu našich redaktorů, ale i na některé nové umělce, kteří k nám zavítali. My jen doufáme, že si je budeme moct i nadále ponechat – sami uvidíte proč. Stojí to opravdu za to! Za celou redakci přeji všem našim čtenářům i nečtenářům, ať do roku 2023 vstoupí šťastnou nohou a je pro ně přesně takovým rokem, jaký si přejí.

Aneta Neprašová
Časopis OrTo

„Kdo sám v
sebe doufá,
ten nejlepší
podporu
nalezl.“

KAREL HAVLÍČEK BROVSKÝ

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Tak teda ahoj! Jsme parta několika nadšenců do umění. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Naše redakce jmenovitě:

Aneta Neprašová (šéfredaktorka, grafika)

Vanesa Borovičková

Filip Wohák (fotograf)

Monika Sladká (logo, ilustrace)

Petr Bartoš

Anežka Holá

Barbora Bečvářová

Michaela Olivová

Emma Žatečková

Ivan Dobrev

Štěpán Hadrovský

Co v tomto vydání najdete?

— 06 MIMO TŘÍDU

MIMO TŘÍDU S PETREM
FLACHSEM

Aneta Neprašová

— 11

JINÁ

Ivan Dobrev

— 12 UNI LIFE

ROZHOVOR S JARDOU VALEŠEM

Aneta Neprašová

— 15 VĚDĚLIJSTE?

VÁNOČNÍ PŘÍMĚŘÍ

Petr Bartoš

— 17

POZOR KŘEHKÉ

Anonym

MIMO TŘÍDU S PETREM FLACHSEM

ANETA NEPRAŠOVÁ

Dobrý den, pane učiteli. Pojd'me hned začít. Představte si, že jste v nějaké televizní show. Co byste o sobě řekl?

Aha...Tak jestli osobně, tak že jsem otec od rodiny z malého města, který se zajímá o přírodu, sport, společnost...Příslušník střední třídy. Vyzkoušel jsem si práci v Praze, mám vysokoškolské vzdělání a prožil jsem pár životních zlomů, včetně toho, že jsem dost výrazně změnil práci. Z práce ve vědecký laborce mě to z různých životních důvodů dovedlo do úplně jiného prostředí, kde mám neustále kontakt s novými lidmi. Zatím se cítím, že ta změna byla fajn a jsem spokojený a snažím se dělat maximum pro ten systém, ve kterém jsem.

Je konec roku, bude začínat nový a s tím se pojí i předsevzetí. Dáváte si nějaká?

Já jsem předsevzetí v podstatě nikdy nedával. Určitě podporuju, když je to pro někoho taková výzva, aby doplnil všechno, co potřebuje. Tím vůbec neříkám, že všechno, co si vezmu mimo nový rok, tak že automaticky splním a nepotřebuju to...Ale nevím proč, asi jsme to neměli v rodině nikdy zažítý. Vánoční svátky jo, ty prožívám velmi, ale nový rok mě zas tak netrápí.

Když ne tedy předsevzetí, máte nějaké sny, které byste si chtěl splnit?

Jo, tak sny určitě. Zrovna nedávno jsem si říkal, co bych všechno chtěl vyzkoušet. Takže kromě takových těch věcí jako je navštívit exotický země, jakože se mi v rámci mé práce podařilo splnit, že jsem navštívil Japonsko. Ale určitě bych

se ještě chtěl podívat do Číny, Jižní Ameriky, Afriky a teď nemyslím nějaký turistický Tunisko, ale třeba do Jihoafrické republiky. A potom mám určitě sen, protože teď jsem relativně nově v práci, takže mám spoustu snů, co bych tady chtěl změnit. Mám celkem jasnou představu, co bych tady chtěl změnit a vybudovat a na to se teď soustředím. Jinak tedy samozřejmě můj sen je slušný a hodný a dobře vychovaný děti.

Jste absolventem našeho gymplu...Co se od té doby změnilo, co zůstalo a co jsou ty vaše plány na změnu?

Tak, je to téměř dvacet nebo patnáct let, co jsem nastoupil, co jsem maturoval a překvapivě se toho změnilo, ze začátku se zdálo strašně málo, co se týká třeba i lidí, pan ředitel, vedení víceméně. Šel jsem do kabinetu, kde byl můj třídní a mám svoji první třídu, tam kde jsem já sám seděl. V těchto ohledech mi přijde, že se nic nezměnilo. Ale naopak, když do toho pak pronikám, tak se strašně moc změnilo nastavení dotací různých hodin

a obří změna je existence bloků, kdy od třetího ročníku je větší možnost se specializovat, přičemž zastávám názor, že všeobecný přehled je důležitý, ale na druhou stranu, možnost se rozvíjet víc jedním směrem je skvělý. Jak z pohledu studentů, tak z pohledu učitelů. Já bych to ocenil, protože s tou vybranou skupinkou můžu dělat daleko zajímavější věci. Takže to je strašně fajn. A obecně méně tříd. Já když jsem tu maturoval, tak bylo pět paralelek. Teď nás tu je vlastně téměř polovina a jsou možná věci jako půlený hodiny a bloky. Tahle změna je obrovská a pozitivní.

A nějaká ta změna, co byste chtěl?

Chtěl bych to takto zachovat, podpořil by ty semináře a naopak bych využil toho, že když už máme specializované semináře, tak se mi strašně líbí ty odborné učebny. Jak jsou specializovaní žáci, tak mít i učitele a prostory k tomu. To znamená, teď můj projekt, co tady mám je chemická a biologická laboratoř a když mám ten seminář biochemie, tak aby si mohli studenti i sáhnout na nějaké experimenty, které jsou vyhrazené až pro vysoké školy a tím si to lépe užít.

"VŽDYCKY JSEM PROŠEL, ALE SPÍŠ JSEM TU ŠKOLU NEVNÍMAL. NEBRAL JSEM TO JAKO PŘÍLEŽITOST."

Jakým jste byl studentem?

No, já jsem studoval na čtyřletém gymnáziu a moje tendence byla jednoznačně stoupající. V prváku, ještě pod vlivem puberty, jsem propadal. Se známkami jsem měl problém, respektive, vždycky jsem prošel, ale spíš jsem tu školu nevnímal. Nebral jsem to jako příležitost. Nakonec jsem došel do stavu, kdy jsem byl moc rád, že jsem tady a vážil jsem si těch hodin, seminářů. Kdybych to zprůměroval, končil jsem jako vynikající student, začínal jsem jako spíš syčák, takže někde v tom středu.

Napadlo vás někdy, že byste tu jednou učil?

Tak to mě nenapadlo ani na chvíli. Já měl i v rodině napůl daný jít do toho výzkumu a měl jsem blízko k biologii a hodně mě ovlivnil Petr Němeček, se svými semináři biologie, takže ne. Uvažoval jsem o stomatologii a potom nad přírodou. Málem jsem skončil na té medicíně a myslím, že bych dneska asi nebyl šťastný.

Rád se zabýváte genetikou. Co vás na ní nejvíce baví?

Je to asi dané tím, že na vysoké škole jsem se chytil laborky, která byla na Ústavu molekulární genetiky. Možná je to tím, že jsem do nějaké oblasti, tady to byla genetika, pronikl tak hluboko, že jsem najednou začal chápat souvislosti, který člověka fascinují. Málokdo se k nim dostane už třeba na střední. Musí se zkrátka obsáhnout nějaký penzum znalostí, aby se to všechno začalo propojovat. A v genetice a možná trochu v biochemii

"ČLOVĚK MÁ OD VŠEHO VYZKOUŠET NĚCO"

a teď zpětně i v organice se mi ty věci začínají propojovat a je to prostě fascinace poznáním, když to konečně zapadá. To jsem měl v genetice štěstí.

Co vás zatím ve škole a na učení baví nejvíc?

No, zatím mě baví všechno. Nedá se říct, že bych něco vyloženě dělal s nechuťí. I zápis do třídnice je nakonec nutnej a v pohodě. Opravování testů mě někdy baví, někdy ne, obzvlášť, když je to třeba trochu vtipný. Baví mě rozesmávat ty žáky, odlehčit hodinu. A možná se ještě učím ty postupy, když to s nějakou třídou skřípe nebo se tam někdo staví do opozice. Tak jak ho jakoby dostat ne snad na mojí stranu, ale vlastně spíš bych řekl na jeho stranu. Strašně rád motivuju žáky a když se mi to u někoho nedaří, tak jsem z toho takovej zklamanej. A to záleží, v jaký jsem třídě. A někdy se to podaří, někdy ne.

Moje další otázka zní, co oceňujete, na svých studentech a co vás naopak mrzí, když u někoho vidíte a chtěl byste to změnit.

To je strašně těžké říct. Souvisí to s tím, co jsem říkal, s tou motivací. Když studenti nebo žáci dělají něco navíc. To znamená, že si to budou pamatovat a mají tím pádem hotovo no a taky si pak můžeme popovídat, o těch zajímavějších věcech, jít víc do hloubky. Jakmile někdo dělá něco navíc, tak to znamená, že to dělá v jiným čase, než ve třídě a to znamená, že mám čas jenom na něj a on na mě, dostaneme se hlouběji do podrobností a to mě vždycky nejvíc nadchne. No a naopak.

Já se snadno nadchnu a zároveň si taky беру věci osobně, takže občas trochu problém s tím, že když někdo třeba nedává pozor a vyrušuje a já jsem do toho tak jako zapálenej, tak si to třeba беру osobně a on to třeba osobně nemyslí. Může třeba prožívat nějaký emoce, pubertu, lásku anebo ho ten předmět zrovna nezajímá a já mám trochu problém, že si to беру osobně.

Moje předposlední otázka je, zda jste právě teď šťastný?

Jo, ano. Jsem šťastnej, protože když jsem mluvil o těch snech, tak vlastně téměř půlka je hotová, alespoň ta materialistická část. Druhá půlka je příslibená. Do toho spousta práce, ale to se s tím pojí. V některých třídách se mi podařilo zlomit, že jsme se trochu neshodli, ale teď jsme si to nějak vyjasnili, takže dobrý. A jinak mám skvělou rodinu a syna, kterýho miluju a teď je v nejlepším věku, který mě dělá strašně šťastným, takže jo, jsem šťastnej.

Nakonec, co byste vzkázal našim čtenářům a studentům GJO?

Takže, studentům a žákům naší školy....To bych si měl promyslet, aby to bylo duchaplný :)

Ta motivace, aby v sobě našli, všechno. Aby v sobě našli, jak nějakou touhu po zábavě, tak i touhu po poznání a věřím, že se jim to vyplatí a člověk má od všeho vyzkoušet něco, takže tak, jak

někdy divočí, tak aby taky někdy zklidnili.
A nebo taky ty, kteří jsou až zbytečně
moc upjatí, tak aby se taky trochu
rozparádili a přestali myslet na všechno
jenom vážně. Aby to bylo zkrátka v tom
životě pestrý a i ve studiu.

"STRAŠNĚ RÁD
MOTIVUJU ŽÁKY."

JINÁ

IVAN DOBREV

V absolutní temnotě,
která zdála se býti nekonečná,
spatřil jsem světlou osobu,
která jeví se jako jedinečná.

Od špiček prstů na nohou,
až po dlouhé hladké vlasy,
nebojím se říci,
jde o ztělesnění krásy.

Její hnědé vlasy,
její hnědá očka,
nebojím se říci,
je to dokonalá kočka.

Kouknu se na její tvář,
zrovna se usmívá.
Takovéto kouzlo
nikde jinde nebývá.

Přál bych si býti vším,
co uchopí její něžné ručky.
A její dlouhé štíhlé nohy,
nechť dělají další sexy krůčky.

Na světě není nic,
co obdivuji víc,
nežli postavu oné dívky,
a její perfektní křivky.

ROZHOVOR S JARDOU VALEŠEM

ANETA NEPRAŠOVÁ

Ráda bych začala tím, jaký obor sis vlastně zvolil. Kde a co tedy studuješ?

Ahoj! Jsem čerstvý absolvent GJO a prvním rokem studuji Univerzitu Hradec Králové, kde jsem si vybral kombinaci historie a tělesné výchovy.

Jak tě napadlo jít studovat zrovna ped'ák? Chtěl jsi vždycky být učitelem?

Vždycky tomu tak rozhodně nebylo. Snů jsem měl hodně, jako malý jsem chtěl být popelářem a prohánět se v tom velkém autě. Když jsem nastoupil na gymnázium, chtěl jsem navázat studiem programování a jednou pracovat v IT sféře. Někdy na přelomu 2-3. ročníku jsem si však uvědomil, že by mě mnohem více naplňovalo pracovat jako učitel, věnovat se dětem a jejich vzdělávání. Od té doby mě to nepustilo, test z anatomie člověka a poté byl na přijímačky se povedly a teď se naplno věnuji tomu, co mě baví a naplňuje.

Jakým způsobem probíhaly přijímací zkoušky na tvé obory? Co bys doporučil uchazečům?

Moje přijímací zkoušky byly velice specifické. Z historie jsem měl psát test, ten jsem nicméně nepsal díky prominutí přijímacích zkoušek za výsledek mé

sem

"STĚHOVÁNÍ BYLA VÝZVA, PROTOŽE POPRVÉ JSEM NAPROSTO IZOLOVANÝ OD DOMOVA"

seminární práce v SOČ (středoškolská odborná činnost). Další body jsem navíc dostal za účast na veřejných přednáškách v rámci programu pro uchazeče. Z tělocviku jsem absolvoval test z anatomie člověka a poté byl na pohovoru, kam jsem sebou vzal několik desítek papírů, pomocí kterých jsem prezentoval svoje sportovní úspěchy a potvrzoval svoji činnost v různých sportovních klubech a na turnajích nebo akcích. Určitě je dobré si vše nastudovat a načíst, protože většina škol umožňuje získat bonusové body nebo přímo prominout přijímačky a často o tom valná část studentů vůbec neví. Rozhodně bych doporučil číst knížky a nic nepodcenit, přeci jen, jsou to přijímací zkoušky na VŠ, která s největší pravděpodobností ovlivní váš život a bude v něm hrát významnou roli.

První semestr máš skoro za sebou, jsi zatím na škole spokojený? Co tě tam baví nejvíc?

Jsem naprosto spokojený! Kdybych byl teď vyloučen ze studia z jakéhokoli důvodu, podal bych si příští rok přihlášku znova na stejný obor a na stejnou školu. Hradec je nádherné město, pro studenty jako dělané, nic mi tam nechybí. Co mě nejvíc baví je těžké říct, asi to bude praktické vyučování sportů, díky čemuž získávám obrovský přehled i v tom, čemu jsem se nikdy moc nevěnoval. A mimoškolní život se spolužáky taky není špatný.

Jak těžké bylo změnit působiště? Přestěhovat se a začít potkávat nový kolektiv lidí?

Věřím, že pro některé studenty to musí být opravdu náročné, ale mně to nedělalo žádný problém. Rád poznávám nové lidi s různými osobnostmi a původy. Stěhování byla výzva, protože poprvé jsem naprosto izolovaný od domova a na vše jsme se spolubydlíci sami. Do života jsou to ale rozhodně cenné zkušenosti, protože sami za vše zodpovídáme. Je super vědět, že jsem pánem svého času a pokoje, ale když se nám rozbije pračka, nemáme koho zavolat, aby se nám na to podíval a pomohl s opravou.

Jak jsi vlastně vyřešil bydlení?

Byl jsem přesvědčený o tom, že není šance se nedostat na kolej. Přesně to se však stalo. Protože jsme s mojí spolužačkou z GJO neměli kde bydlet, spojili jsme síly a našli jsme si pronájem v již zařízeném bytě. Za peníze, které platíme, naprosto lukrativní nabídka. Dojíždět každý den mi přijde skoro jako nereálné, obzvláště v současné době, kdy ani není jistota, že spoje dojedou včas.

Pojďme se zpátky vrátit k tomu učitelství, máš už teď nějaké představy o tom, jak bys chtěl učit? Jaké?

Nějaké určité představy se již formulují a já pevně věřím, že budou celý život. Tělocvik je specifický předmět, chtěl bych dát žákům možnost vyzkoušet si opravdu všechno a motivovat i ty, co se neradi hýbou k nějaké té aktivitě. To stejné platí i u dějepisu. Rozumím tomu, že to všechny nebaví, ale jsem pevně přesvědčen o tom, že každý vzdělaný člověk by měl mít aspoň základní přehled o důležitých datech a událostech v naší historii, aby si dokázal odpovědět, proč tu teď jsme a máme možnosti žít tak, jak chceme. Tohle privilegium bohužel není jistota a nikdy nebyla.

A jako poslední otázka, je něco, co bys vzkázal současným nebo budoucím maturantům? Nějakou radu, tip?

Nic nepodceňte, zodpovědně se připravte na maturitu a ničeho se nebojte! Vaši učitelé vás nechtějí potopit, naopak vám pomoci. Už v průběhu studia přemýšlejte o tom, co vás baví a naplňuje a co byste jednou chtěli dělat, abyste mohli svoje studium formulovat do podoby, která vám bude přinášet štěstí. Věřím, že všichni bez problémů odmaturujete a poté se vám poštěstí přijetí na vaši vysněnou VŠ. Pak se už budete moc věnovat jen tomu, co vás baví. Hlavně buďte šťastní. :)

Mockrát děkuji. Hodně štěstí!

Já také děkuji za rozhovor, hodně štěstí i tobě!

VÁNOČNÍ PŘÍMĚŘÍ

PETR BARTOŠ

Věděli jste, že v roce 1914, v době první světové války, na západní frontě utichli zbraně, kvůli oslavám Vánoc?

Vojáci si často po večerech, když se zrovna nebojovalo, rádi zpívali různé písničky, avšak na Štědrý večer to byly koledy, co začalo znít z německých zákopů. Údajně, na některých částech fronty, se začali objevovat nad zákopy i malé vánoční stromky a rozsvícené svíčky. Druhý den (25.12.), pomalu začali vylézat ze zákopů vojáci do „země nikoho“

z obou stran. Vojáci se začali vítat, ukazovat si fotky svých blízkých, dávat si malé dary nebo suvenýry v podobě knoflíků z uniform, nebo spolu vyměňovat alkohol či tabák. V některých částech fronty i spolu vojáci hráli přátelské fotbalové zápasy. Tyto události ukázali vojákům tu skutečnost, že všechna ta válka je vlastně zbytečná a na druhé straně zákopů jsou vlastně úplně stejní lidé, kteří musí bojovat jako oni.

To se však nelíbilo vedením armád, které nemohli u vojáků strpět něco jako soucit či přátelství mezi vojáky z druhé strany. Vedení tak zakázalo takovéto „přítelíčkování“ a každý kdo by se o to pokusil, byl označen za zrádce. A proto jednotky, které se účastnilo těchto akcí právě na Štědrý den roku 1914, byli často přeřazováni a posíláni do jiných částí fronty. Aby se poté vyhnuli podobné situaci, bylo na Vánoce další roku naplánováno spoustu útoků a bojů. Uskutečňovali se dělostřelecké útoky, takže i kdyby se někdo rozhodl zpívat vánoční koledy, bylo jisté, že nikdo na druhé straně je neuslyší. I přestože se takováto událost stala ojedinelé v této hrozné válce, jedná se i tak o ohromný úkaz lidskosti mezi vojáky a jak jsou války zbytečné, když se dá vše vyřešit pomocí slov, a že na to není potřeba zbraní.

Tak schválně, věděli jste i tohle?

POZOR, KŘEHKÉ

ANONYM

Sedí spolu na veliké pohovce, ona mu leží v náručí, on ji jednou paží objímá a pobrukuje si do zvuku koled, které jim hrají z repráku. Kousek od nich praská oheň v malém krbu. Oba si prohlíží stromeček, pěkný smrček sahající až ke stropu, který společně ozdobili. Štěstí z nich vyzařuje na míle daleko. Ona se usmívá, že má někoho, kdo tu pro ní je, kdo ji podpoří, koho může milovat. Někoho, komu může říct své problémy a sama vyslechne ráda jeho. Někoho, na koho se může spolehnout. On se usmívá, pořád nechápe, co se to děje, jak je možný že tu sedí v objetí s dívkou, která ho miluje. Je šťastný, že ji má. Udělal by pro ni všechno. Je to jeho středobod vesmíru. Miluje ji jako nikoho na světě.

Pod stromečkem, který je vyzdoben do modré a bílé, se ukrývají dva dárky. První dárek je zabalený v tvrdém papíru, s červenými srdíčky. Je veliký ve tvaru kvádrů s nápisem pozor křehké. Když rozbalíte papír, dostanete se do krabice vycpané bublinkovou folií. Uvnitř je další krásně pomalovaná červená krabice z tvrdého dřeva, ve které se nachází plno konfet ve tvaru srdíček a... další krabice, tentokrát malinká kovová se zámečkem na kód. Druhý dárek je stejně malinký jako nejmenší krabička prvního. Je zabalený v krásném slabém červeném papíře s bílými obrysy. Na jednom z dárků je napsáno jméno kluka na druhém jméno dívky. Obsah obou dárků je stejný. V každém se nachází srdce toho druhého. Obě jsou stejně veliké, stejně upřímné. Stejně křehké, jen jeden z majitelů si moc dobře uvědomuje křehkost dárku a jak jednoduché je jeho rozbití...

Posílám ti balíček k Vánocům, ale pozor křehké.

KAREL HAVLIČEK BOROVSKÝ

„Nepišme pouze proto,
aby nám přibývalo
knih, hledme každou
knihou důkladně
zakrýti nějakou mezeru
v naší literatuře.“

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena